

The book cover features a stylized illustration. At the top left, there are dark blue, leafy branches against a light pink background. The central part of the cover shows a woman's silhouette in a dark dress, standing and looking out over a landscape of rolling blue hills. A white path winds through the hills. Several yellow butterflies are scattered throughout the scene: one in the upper right, one near the woman's head, one near her feet, and one in the lower right foreground. The bottom right corner has a large pink area with more dark blue branches. At the bottom center, there is an orange rectangular box with the word 'KAZDA' in white.

Michaela
Wiebuschová

Vesnice plná motýlů

Vezměte život
do vlastních rukou

Povídka

KAZDA

Michaela Wiebuschová
Rita Erzová

VESNICE PLNÁ MOTÝLŮ

Vezměte život
do vlastních rukou

Povídka

S ilustracemi
Gisely Goppel

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2024.

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 518 237

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena

Datum poslední aktualizace: květen 2024

Formát elektronické knihy: EPUB

ISBN 978-80-7670-183-0

Vytvoření elektronické verze PureHTML.cz, 2024

Papírové vydání:

Původní vydání: *Im Dorf der Schmetterlinge - Vom Aufbruch in mein bestes Leben* od Michaely Wiebuschové

© 2022 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Mnichov, Německo

Agentura: Dr. Ivana Beil, Weinheim, Německo

www.dtv.de

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková korektura: Marie Bervicová

Odpovědná redakce: Zuzana Klimšová

Ilustrace: Gisela Goppel

Sazba a úprava obálky: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha

Tisk a vazba: Finidr s.r.o., Český Těšín

ISBN: 978-80-7670-163-2

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně
přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

Mattimu a mým rodičům
Maximilianovi

PŘEDMLUVA

V životě nastanou chvíle, kdy máte pocit, že nevíte, jak dál. Někdy se ve vašem nitru zničehonic pootevřou dveře. Pokud se do nich odvážíte nakouknout a sejdete ze známé cesty, naleznete nejen východisko z neutěšené situace, ale i zcela nový nádherný život. Takovýto svět se ukrývá v každém z nás a já jsem došla k přesvědčení, že je tím pravým dobrodružstvím našeho života.

Jedné noci jsem se vydala na cestu do nového světa, kam jsem vstoupila zcela nečekaně, v životní fázi, kdy jsem nedokázala najít klid a nemohla jsem spát. Byla jsem nesmírně přecitlivělá a trpěla jsem takovými úzkostmi, jaké jsem nikdy předtím nezažila a které mi braly veškerou sílu a energii.

Stav, v němž jsem se tehdy nacházela, mi téměř znemožňoval zvládat každodenní situace tak, jak jsem byla zvyklá, natož abych vedla takový život, po jakém jsem kdysi toužila.

Když jsem oné noci po mnoha hodinách bdění konečně celá vyčerpaná usnula, zdál se mi sen, který všechno změnil. Zavedl mě do tajemné vesnice, kde jsem se setkala sama se sebou. Ukázal mi směr, kudy jít, a spatřila jsem sebe, svůj život a celý svět ve zcela novém světle. Uvědomila jsem si totiž, že vše je pouze otázkou perspektivy.

Pochopila jsem, že vždy existuje správný čas – buď nyní nebo v jiném okamžiku, do kterého se mohu vrátit a přetvořit v něm svou budoucnost. Mám vše ve svých rukou.

Díky tomuto uvědomění už jsem nebyla vydána na milost a nemilost svým pocitům a své minulosti, ale naučila jsem se je rozpoznávat a rozumět jim.

Svou bezmoc jsem vyměnila za pochopení, které mi dalo možnost a sílu rozhodovat o sobě a svých činech. Najednou jsem věděla, co mám dělat – jak z těžkého období vytěžit to nejlepší a proměnit jej v příležitost.

Stala jsem se tvůrcem svého života.

Před časem bych nikomu nedokázala zodpovědět otázku, co pro mě znamená štěstí a zda v ně vůbec věřím. Zřejmě jsem tehdy téměř ztratila víru ve štěstí nebo lásku.

Té noci se mi však podařilo záhadu rozluštit. Našla jsem odpověď na své otázky, a tím i cestu k tomu nejlepšímu životu.

NOC

Probudila jsem se a v první chvíli jsem nevěděla, jestli jsem vůbec spala. Naprosté ticho a tma mě zcela pohltily. Tělem mi projela vlna horka a na čele mi vyrazil pot. Odhodila jsem peřinu a doufala, že mě vlahý letní vítr, který proudil otevřeným oknem, trochu osvěží. Vzápětí jsem se ale roztřásla zimou. Rychle jsem si peřinu zase přitáhla až ke špičce nosu. Takhle to probíhalo už několik týdnů. Téměř vždy jsem se budila ve stejnou dobu a nemohla jsem usnout až do časných ranních hodin.

Někdy jsem zůstala vzhůru, dokud nezazvonil budík, a celé hodiny jsem zírala do stropu, zatímco se mi hlavou honily stále stejné myšlenky: „Co přinese budoucnost? Co bude se Stefanem a se mnou? Co bude s Tildou? Snad se naší dceři v Kanadě nic nestane. Co bude s lidstvem, když stále dochází k nějakým katastrofám? Co moje práce? Jak dlouho mě ještě budou potřebovat? Nebudu už v dohledné době nadbytečná?“ Cítila jsem se bezmocně, bezbranně a křehce a stejně takový mi v těchto chvílích připadal můj život a někdy i celý svět. V co vlastně věřím? Kdo jsem? Uvědomila jsem si, že jsem se sama sobě odcizila, pokud jsem se vůbec kdy znala. Čeho jsem v životě ještě chtěla dosáhnout?

Když jsem té vlahé letní noci nemohla spát, myslela jsem na předchozí večer, jak jsme se pohádali se Stefanem. Za posledních několik měsíců to nebyla jediná hádka, ale asi ta nejhorší. Už toho na mě bylo moc.

„Tobě je všechno jedno,“ obvinila jsem Stefana po delší slovní přestřelce. „Vůbec nevnímáš, co dělám, protože tě to nezajímá. Nehledě na to, že mi nikdy za nic nepoděkuješ.“ Jeho reakce byla ublížená a stručná: „A co já? Mně taky nikdo nepoděkuje.“ Pak vztekle skočil na své závodní kolo a prostě odjel. Cyklistice propadl krátce po svých padesátinách a v průběhu času se

jeho vášeň proměnila téměř v posedlost. V sedle trávil skoro každou volnou chvíli. Zatím však kolo nikdy nepoužil k tomu, aby ode mě utekl.

Zůstala jsem sama, nešťastná a celý večer jsem probrečela. V takovýchto situacích obvykle odcházel do svého pokoje. Ten večer se musel vrátit pozdě, protože když jsem si šla lehnout, ještě doma nebyl.

Uprostřed noci jsem se znepokojeně posadila, šátrala kolem sebe a s úlevou zjistila, že tam je. Někteří muži, kteří po hádce odešli z domu, se prý už nikdy nevrátili. Opravdu jsem si myslela, že by Stefan byl něčeho takového schopen? Zнала jsem ho tak dobře, abych to mohla posoudit? Znal vůbec někdy někdo nějakého člověka dost dobře?

Moje šátrající ruka ho probudila.

„Co se děje? Nemůžeš spát?“ zamumlal a otočil se na druhou stranu, aniž by čekal na mou odpověď.

Hned poté jsem slyšela jeho pravidelné oddechování. Usnul. Ale byl tady. Aspoň že tak.

Cítila jsem úlevu, ale také trochu zlost, že už zřejmě zapomněl na naši hádku, jinak by se prostě jen tak nepřevalil a blaženě se neoddával spánku, zatímco já nemohla zamhouřit oka. Typické, zase jsem to byla já, kdo se vším užíral, a jemu prostě stačilo projet se na kole, aby se odreagoval.

Kladla jsem si otázku, kam asi v takové tmě jel, a hlavou mi bleskla myšlenka, že by Stefan mohl mít poměr. „Absurdní,“ pomyslela jsem si. Nebo ta myšlenka přece jen nebyla tak absurdní? Bylo snad něco, o čem jsem nevěděla? Jiná, mladší žena? Představovala jeho vášeň pro cyklistiku jen záminku, která měla zamaskovat úplně jinou, skrytou vášeň?

Cítila jsem, jak ve mně narůstá panika, srdce se mi silně rozbušilo a ještě více podnítilo můj strach, že naše manželství brzy skončí. Šla jsem do koupelny a opláchla si obličej studenou vodou, abych se uklidnila. Voda mi udělala dobře, ale pohled do zrcadla moc ne. Můj obličej nesl stopy probdělých nocí, vypadal unaveně a povadle. Plet' byla bledá a bez lesku. Pod těžkými očními víčky jsem měla tmavé kruhy.

Svěsila jsem hlavu. Blížil se konec mého manželství? Měl už Stefan mé neustálé podrážděnosti plné zuby? Byla jsem pro něj jen přítěží? Vynervovaná, nepřitažlivá, a možná i nesnesitelná?

Na druhou stranu jsem za to, že jsme se v poslední době častěji hádali, nemohla jen já. Stefan už o mě nejevil takový zájem jako dřív. Neustále se mi vyhýbal. O mých starostech a myšlenkách nechtěl vůbec slyšet. A když přišla řeč na něj, mlčel. Už mě do svého života téměř nepouštěl. To, co nás kdysi spojovalo, upřímný zájem o druhého, ale i tiché porozumění, pohltil každodenní život. Jako bychom se už nedívali stejným směrem.

Když jsem měla špatný den, dokonce jsem si myslela, že už mě nemiluje. A když jsem měla ještě horší den, tak jsem to i chápala. Při pohledu do zrcadla jsem se taky neměla moc ráda. Hleděla na mě unavená, ztrhaná tvář. Připadala jsem si stará, vyčerpaná a tak nějak těžkopádná.

Podvědomě jsem sáhla do zrcadlové skříňky pro krabičku tablet z kozlíku lékařského, mírného přírodního sedativa, které jsem už dva měsíce brala, kdykoli jsem nemohla usnout – vlastně každou noc. Postupně však přestávaly účinkovat. Už jsem si musela vzít několik tablet najednou, abych se vnitřně zklidnila.

Zarazila jsem se. Opravdu jsem to tak chtěla? Brát jich víc a víc, až bych se nakonec musela uchýlit k silnějším práškům na spaní? Bylo to řešení? Existovalo vůbec nějaké řešení?

Připadalo mi, že mě Stefan nemiluje a nechápe. Byla jsem proti tomu bezmocná, neměli jsme si co říct a já ani nevěděla, proč nebo kdy to začalo. Prostě jsme žili vedle sebe, každý svým vlastním životem, jako dva osamělé ostrovy. A nedokázali jsme se vrátit do našeho šťastného období. Takhle jsem si svůj život nepředstavovala.

Posadila jsem se na zavřené víko od záchodu, opřela si čelo o chladné umyvadlo a zhluboka se nadechla a vydechla, jako bych tak mohla poslat své myšlenky pryč. Až dosud jsem měla za to, že manželská krize se týká ostatních, ale ne mě samotné. Znovu mi vyhrkly slzy. Ve zpocené ruce jsem stále svírala tablety.

Když se Tilda odstěhovala, mezi mnou a Stefanem se to zhoršilo. Naše dcera odjela studovat do Kanady před více než dvěma lety. Zrovna do Kanady. Bylo jasné, že ji budeme vídat jen jednou za rok, pokud vůbec. Vrhla jsem se do práce, abych zaplnila prázdnotu, která se v mém životě objevila. Zdálo se mi, jako by to bylo teprve včera, kdy jsem si s ní hrála na pískovišti. Téměř dvacet let byla Tilda středobodem našeho života. Smáli jsme se, když byla šťastná, trpěli jsme, když se jí nedařilo. S ní a skrze ni jsme viděli svět jinými očima. Cítili jsme se stejně mladí a živí jako naše dítě. Tvořili jsme šťastný trojlístek.

Pak najednou vše skončilo. Byli jsme z toho úplně vykolejení. Hlavně já. Když Tilda nastoupila do letadla, zmocnil se mě pocit samoty a prázdnoty. Ale nechtěla jsem si jej připustit, nechtěla jsem se zabývat tím, co se se mnou děje. A tak jsem si brala práci domů, byla jsem k dispozici i o víkendech a stále se vzdělávala. Hlavně abych se nějak rozptýlila. Dařilo se mi to překvapivě dlouhou dobu. Až do chvíle, než jsem začala mít potíže se spánkem.

Když jsem tak seděla v koupelně a o všem přemýšlela, učinila jsem spontánní rozhodnutí. Hodila jsem tablety do umyvadla a spláchla je. Pryč s nimi! Takhle už to dál nejde. Ale co budu tedy dělat? Zůstanu vzhůru?

Vzpomněla jsem si na radu mé kamarádky Sonji. Přísahala na sklenici vlažného mléka, která člověku pomůže, když nemůže spát. Děti po něm přece vždycky blaženě usínají, tvrdila.

Připravila jsem si vlažné mléko, posadila se ke kuchyňskému stolu a s obavami myslela na nadcházející den. Pracovala jsem v tiskovém oddělení velké mediální agentury a můj šéf zastával názor, že veřejný obraz celého oddělení závisí na vystupování každého zaměstnance. S opuchlými očima a uslzeným obličejem bych nebyla moc dobrou vizitkou. V takovéto dny jsem se snažila vzbuzovat co nejmenší pozornost. Přesto jsem si nebyla jistá, jestli si můj šéf už dávno nevšiml, že jsem již několik měsíců vystresovaná a duchem nepřítomná. Předstírala jsem, že jsem kompetentní, o vše se zajímám a pracuji s velkým nasazením. Ve skutečnosti jsem však byla tak

přecitlivělá, že jsem měla co dělat, abych se nerozplakala při každé maličkosti. A bez ohledu na to, jak moc jsem s tím uvnitř bojovala, kousala se do rtů a zatínala pěsti, nedokázala jsem se těch pocitů zbavit.

Pak přišla do týmu mladá kolegyně, aby mě podpořila – a tehdy jsem to pochopila. Nejenže byl se mnou můj šéf nespokojený, ale dokonce si myslel, že jsem postradatelná. Na rozdíl ode mne byla nová kolegyně mladá, kreativní, psychicky odolná, atraktivní a rychlá. Byla také neuvěřitelně milá a velmi sympatická. Stručně řečeno noční můra – moje noční můra.

Obzvlášť ke mně byla vstřícná a chápavá. Pobízela mě, abych zůstala doma nebo odešla z kanceláře dříve, zatímco ona dokončí všechnu práci. Můj šéf s ní byl velmi spokojený, přímo ji miloval. Já si naopak vyčítala, že jsem své psychické rozpoložení zřejmě nedokázala dobře skrýt.

Málem jsem se udusila teplým mlékem, když mi hlavou prolétla další šílená myšlenka. Co když spolu mají poměr a snaží se mě zbavit?

Byla její starostlivost jen předstíraná? Měla jsem se stát obětí předem domluveného komplotu? Jak jsem mohla být tak naivní?

„Skvělé,“ pomyslela jsem si, „nejdřív mě podvede manžel, pak šéf.“

Celý svět se proti mně očividně spikl. Co si počnu jako rozvedená a nezaměstnaná? Jak si vůbec najdu novou práci, když jsem tak stará, labilní a naivní?

Cítila jsem, jak mi hrdlo svírá strach. Moje manželství, moje práce, starosti o dceru – a bylo tu tolik dalších věcí, kterých jsem se bála. Digitalizace, pandemie, klimatické změny vedoucí k přílivu uprchlíků...

Potřebovala jsem nějaké rozptýlení, abych přerušila spirálu svých myšlenek. Rozhlížela jsem se po své kuchyni a hledala něco, co by mě přivedlo na jiné

myšlenky. Můj pohled se zastavil na fotografiích na komodě. Přešla jsem k nim a začala si je prohlížet. Na jedné jsem byla v pokročilém stádiu těhotenství s Tildou, na jiné s mámou Gertrudou a na další s babičkou. Babička Pepe, jak jsem jí vždycky říkala, mi byla velmi blízká. Velkou část dětství jsem strávila u ní na venkově. Moji rodiče byli v té době pracovně velmi vytížení a často cestovali. Ale babička Pepe tu pro mě byla vždycky. Poskytovala mi útočiště, které jsem potřebovala. K mámě jsem měla spíše odtažitý vztah. Nebyla srdečná ani starostlivá manželka a matka, což možná bylo dáno jejím vlastním dětstvím. Díky babičce Pepe jsem pochopila, že si máma prostě nedokázala pomoci. Odmalička hodně pracovala a také ode mě vyžadovala ve škole maximální výkon. Později jsem se snažila být pro Tildu tím, čím pro mě byla babička – přístav v bouři.

Tilda. Kolik bylo v Kanadě hodin? Šestihodinový časový rozdíl, takže podvečer. Sáhla jsem po mobilu. „Třeba to zvedne,“ pomyslela jsem si a vytočila její číslo. Za chvíli jsem slyšela její ustaraný hlas.

„Mami!“ vykřikla. „Co se stalo?“

„Nic, jen jsem chtěla slyšet tvůj hlas a zeptat se, jak se ti daří,“ uklidnila jsem ji. Neuvědomila jsem si, že by ji můj noční telefonát mohl rozrušit.

„Ale proč nespíš, vždyť je u vás noc?“

Neodpověděla jsem. Místo toho jsem se jí zeptala: „Jsi v pořádku? Jak ti jde studium? Baví tě to?“

„Ano, všechno je skvělé!“ odpověděla rychle. „Mami, můžeme si zavolat jindy? Mám schůzku a už musím jít.“

„Ano, samozřejmě. Dávej na sebe pozor, miláčku.“

„Ano, budu. Mám tě ráda. Pozdravuj ode mě tátu.“ Dala mi přes telefon pusu a zavěsila.

„To byl krátký telefonát,“ pomyslela jsem si. A co jsem čekala? Vždyť jsem jen chtěla slyšet její hlas. Alespoň jsem věděla, že je v pořádku.

Sesunula jsem se na pohovku a pohlédla z okna, už svítalo. Nad naším domem pluly mraky v nekonečných variacích. Byl to uklidňující pohled.

Jako dítě jsem si občas představovala, že se uvelebím na měkkém obláčku a odletím pryč, něžně laskána větrem. Při té představě jsem se tehdy cítila nekonečně svobodná – a nyní jsem se tak cítila zase.

Zvláštní, jak dlouho jsem na tuto představu ani nepomyslela? Zmocnila se mě bytostná touha. Ráda bych si ten pocit z dětství uchovala, ale byl pomíjivý a rozplynul se stejně rychle jako mraky na obloze.

Letní vzduch mě lákal do ranní zahrady. Unaveně jsem se dověkla po trávníku k malé skupince stromů na konci pozemku. Visela tam barevná houpací síť, pozůstatek z dob dávno minulých. Dříve jsem v ní často ležela a s Tildou na břiše si občas odpoledne i zdřímla. Úplně jsem na ni zapomněla. Venkovní vlivy se na látce příliš nepodepsaly. Byla sice trochu vybledlá, ale stále v dobrém stavu. Připadala jsem si příliš slabá na to, abych se vrátila do domu, tak jsem si do sítě lehla a dívala se do korun stromů. Na okamžik jsem se cítila v bezpečí jako dítě v kolébce. S touto myšlenkou a velmi příjemným pocitem, jemně kolébána větrem sem a tam, jsem se ponořila do hlubokého spánku.

